23. PROTOKOL OM PERMANENT STRUKTUREret SAMARBEJDE ETABLERET VED FORFATNINGENS ARTIKEL I-41, STK. 6, OG ARTIKEL III-312

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

SOM HENVISER TIL forfatningens artikel I-41, stk. 6, og artikel III-312,

SOM MINDER OM, at Unionen fører en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, der bygger på opnåelse af en stadig stigende konvergens i medlemsstaternes optræden,

SOM MINDER OM, at den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik udgør en integrerende del af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, at den sikrer Unionen en operationel kapacitet, der gør brug af civile og militære midler, at Unionen kan anvende disse i forbindelse med de i artikel III-309 nævnte opgaver uden for Unionens område med henblik på fredsbevarelse, konfliktforebyggelse og styrkelse af den internationale sikkerhed i overensstemmelse med principperne i De Forenede Nationers pagt, og at udførelsen af disse opgaver bygger på militære kapaciteter tilvejebragt af medlemsstaterne i overensstemmelse med princippet om »kun ét sæt styrker«,

SOM MINDER OM, at Unionens fælles sikkerheds- og forsvarspolitik ikke berører den særlige karakter af visse medlemsstaters sikkerheds- og forsvarspolitik,

SOM MINDER OM, at Unionens fælles sikkerheds- og forsvarspolitik overholder de forpligtelser, der følger af den nordatlantiske traktat for de medlemsstater, der betragter deres fælles forsvar som omfattet af Den Nordatlantiske Traktats Organisation, der fortsat udgør grundlaget for dens medlemmers kollektive forsvar, og at den er forenelig med den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, der er fastlagt inden for denne ramme,

SOM ER OVERBEVIST OM, at en mere aktiv rolle for Unionen på sikkerheds- og forsvarsområdet vil bidrage til en livskraftig fornyet atlantisk alliance i overensstemmelse med »Berlin plus«-ordningerne,

SOM ER BESLUTTET PÅ, at Unionen fuldt ud skal kunne påtage sig det ansvar, der påhviler den inden for det internationale samfund,

SOM ANERKENDER, at De Forenede Nationer kan anmode om Unionens bistand, hvis der meget hurtigt skal udføres opgaver i henhold til kapitel VI og VII i De Forenede Nationers pagt,

SOM ANERKENDER, at en styrkelse af den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik vil kræve en indsats fra medlemsstaternes side med hensyn til kapaciteter,

SOM ER KLAR OVER, at der, for at man kan komme videre til næste fase i udviklingen af den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, forudsættes en beslutsom indsats fra de medlemsstater, der er rede til det,

SOM MINDER OM, at det er vigtigt, at EU-udenrigsministeren inddrages fuldt ud i arbejdet inden for det permanente strukturerede samarbejde,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til traktaten om en forfatning for Europa:

Artikel 1

Det permanente strukturerede samarbejde i forfatningens artikel I-41, stk. 6, er åbent for enhver medlemsstat, der fra datoen for ikrafttrædelsen af traktaten om en forfatning for Europa forpligter sig til:

a) at intensivere udviklingen af sine forsvarskapaciteter gennem udvikling af sine nationale bidrag og eventuelt gennem deltagelse i multinationale styrker, i de vigtigste europæiske materielprogrammer og i Agenturet for Udvikling af Forsvarskapaciteter, Forskning, Anskaffelse og Forsvarsmateriel (Det Europæiske Forsvarsagentur) og til

b) senest i 2007 enten nationalt eller som en del af multinationale grupper af styrker at kunne levere kampenheder, der er specielt uddannet til de påtænkte opgaver, som på det taktiske plan er sammensat som kampgrupper med støtteelementer, herunder transport og logistik, som er i stand til inden for 5-30 dage at gennemføre opgaver som omhandlet i forfatningens artikel III-309, især for at imødekomme anmodninger fra De Forenede Nationer, og som har forsyninger til at klare sig i en første periode på 30 dage, der kan forlænges til mindst 120 dage.

Artikel 2

De medlemsstater, der deltager i det permanente strukturerede samarbejde, forpligter sig med henblik på at opfylde målene i artikel 1 til:

a) fra og med ikrafttrædelsen af traktaten om en forfatning for Europa at samarbejde med henblik på at nå de aftalte mål for niveauet for investeringsudgifter til forsvarsmateriel og at tage disse mål op til vurdering med jævne mellemrum på baggrund af sikkerhedssituationen og Unionens internationale ansvar;

b) så vidt muligt at tilnærme deres forsvarsinstrumenter til hinanden, især ved at harmonisere fastlæggelsen af de militære behov, ved at samle og eventuelt specialisere deres forsvarsaktiver og -kapaciteter og ved at fremme samarbejde inden for uddannelse og logistik;

c) at træffe konkrete foranstaltninger for at øge deres styrkers disponibilitet, interoperabilitet, fleksibilitet og deployeringsevne, navnlig ved at fastlægge fælles mål med hensyn til styrkeprojektion, herunder ved eventuelt at revidere deres nationale beslutningsprocedurer;

d) at samarbejde for at sikre sig, at de træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på, bl.a. gennem multinationale tiltag og med forbehold af deres relevante forpligtelser inden for NATO, at afhjælpe de mangler, der konstateres inden for rammerne af kapacitetsudviklingsmekanismen;

e) eventuelt at deltage i udvikling af fælles eller europæiske programmer for større materiel inden for rammerne af Det Europæiske Forsvarsagentur.

Artikel 3

Det Europæiske Forsvarsagentur medvirker til en regelmæssig evaluering af de deltagende medlemsstaters kapacitetsbidrag, navnlig bidrag ydet efter de kriterier, der fastsættes bl.a. på grundlag af artikel 2, og aflægger mindst en gang om året rapport herom. Evalueringen kan danne grundlag for de henstillinger og europæiske afgørelser, som Rådet vedtager i overensstemmelse med forfatningens artikel III–312.